

SUMMARIUM.

Cessit adulterium. Quod alias, cum solus vir machinatus sit in mortem uxoris, non erit impedimentum juxta dicta n.9. Quare si interficit uxorem, animo ducendi temnam inde, terminatam, poterit postea ducere quacumque, etiam eam cum qua uxore superflite adulterata est. Quia intentio matrimonii, determinata ad hoc impedimentum incursum petita defuit: similius poterit adulteram illam ducere, quando intentio, poterit adulteram determinata, vel unam ex pluribus determinatis ducendi, prater adulteram: imo & tunc poterit quavis ex illis ducere. Quoniam cum omnibus aliis non fuit adulterium requisitus ad hoc impedimentum: & cum adulteria non fuit animus contrahendi, qui simul cum adulterio desideratur. At si in mente sua exprimitur adulterum, debent durante coniugio; nec solis est, si alterum praecedit, aut illud subsequatur: 5.

An satis sit, si fides detur adulterio de matrimonio, incedo cum persona, quam quidam tertius designavit, 4.

Fides data, aut contritus matrimonii, ac adulterio concurrens, debent durante coniugio; nec solis est, si alterum praecedit, aut illud subsequatur: 5.

An satis sit, ut in diversis coniugis intercedant, 6.

Quid, si fides data remissa sit ante adulterium, aut post illud remittatur, 7.

Quid, si matrimonio illud sit clandestinum, 8.

Quid, si promissio sit interna, nullo signo externo expressa, 9.

Quid, si promissio fida sit, & ore tenens, 10.

Quid, si promissio sit conditionali, 11.

Quid, si sit impossibilis aut turpis conditio, 12.

Quid, si contra substantiam matrimonii, 13.

Quid, si de presenti, aut praeterto, ut si ex virgo, vel viri eius obit, 14.

Quid, si adulteri promittat coniugate, de cibis viri obitu dubitabut ob sepius amorum absentiam, si ostenderis id licet, dicam te, 15.

Quid, si ita promitteret, si non esset conjugatus, ducere te, 16.

Quid, si ita, si volvere, ducam te, vel nisi alius arbitratu s fuerit, vel mibi vixum fuerit, 17.

Quid de promissione his verbois concepta, Non ducam aliam nisi te, vel proter te, vel alii verbis aequivoce, 18.

Ad desiderat promissio mutua matrimonii. Refertur quedam sententia, & explicatur qualiter differt inter se pollicitatio & promissio, 19.

Refertur contraria sententia, 20.

Explicatur quando censeatur promissio facta per modum contritus onerosi ac respectivi, & per modum gratuita & liberalis promissionis, 21.

Exigitur promissione illam acceptari ab eo cui sit, 22.

Quid, si altero promittente, adulterio sic respondet, Incolumente seruit Deum virum meum, vel dirigat quod divino eius obsequio expediens faciat, 23.

Satis est promissio alterius sufficenter acceptata, 24.

An ad incursum impedimentum hoc sufficiat altero promittente, alterius tacturitas, eaque sit acceptatio, nos promissio per modum promissoris liberalis, fide per modum contritus onerosi, & respectivi, 25.

An si fuit per modum contritus onerosi, sat sit expressa alterius acceptatio, eaque sit virtus promissio, 26.

Solventur argumenta, 27.

Si sufficiat simplex ac nuda promissio? Refertur quedam sententia, 28.

Proponitur sententia Authoris, & explicatur, an fides interposita sit iuramentum, 29.

An necessarium sit, matrimonio prius esse validum, consummatum, nec dislocatione quadam habitationem, 30.

An exigatur utrumque adulterio, non alterius coniugium: & quid, si uterque sit conjugatus, at utrumque alterius coniugium lateat, 31.

An requiratur post scientiam prioris coniugii matrimonio de facto iniuri, & copulam haberi: an potius fidei scientiam, ante scientiam inutum, habita post scientiam copula, 32.

Quid, si tempore copulae, iam illi a matrimonio resiliunt, 33.

Quid si fides praecedit scientiam, at copula eam secuta est, 34.

Quid, si copula fuit ante scientiam, fides autem aut contritus matrimonio post scientiam, 35.

Quid, si dubitetur, an quando fides data est, vel adulterium admisum, superfluit erat alter coniugis, vel an fides vel adulterium interveniunt, 36.

Quando censebitur scientiam adesse coniugii in altero, 37.

An excusat quoque ignorancia, an sola probabilitas, 38.

An quando initus est matrimonio, a persona coniugata cum soluta ignorantia coniugis, vel utramque ignorantem, licet utrius, soluto per mortem priori coniugio, a posteriori resiliere, 39.

An sit peccatum promovere futurum matrimonium, post presentis dislocationem, ac ea promissio vocata, 40.

An hoc impedimentum reddit per sonam simpliciter illegitimum ad quocumque matrimonium, 41.

An solus sit de jure humano, nec contrahatur inter infideles, 42.

Quid, si alter sit infidelis, alter vero fidelis, vel alterum, ut contritus matr. aut fides illius praecedit Baptismum: alterum vero, ut adulterum, illum sequatur, 43.

Rediguntur in summarum conditions ad hoc impedimentum pertinet, 44.

DISPUTATIO LXXXIX.

An adulterium, intervenientibus promissione futuri matrimonii, aut ipsius contractu de praesenti cum adulterio, dirimantur subsequentes cum illa nuptias?

E Gimis disp. superiori de impedimento criminis adulterii cum machinatione mortis coniugis. Jam in praesenti, de

2. & 3.

Disputatio LXXIX.

2. & 3. crimen differendum est: nimurum, quando quisquam fide data de matrimonio, contrahendo, adulterium admittit, vel de facto cum eadem adulterio matr. iphi, priori coniuge superflite. In utroque enim eventu matr. inter illos dirimuntur, ut constat, ex c. Relatum, 31. q. 1. quod est defunctum ex Concil. Triburensi, & ex cap. 1. & c. Veniens, de eo qui duxit, & melius ex cap. fin. cod. tit. ibi: Si quis uxore vivente fide data, promisit aliam se ducitum, vel cum ipsa de facto contraxit, si non ante ne posse, legitima ejus superflitis cognovit eandem, non est matrimonium, quod cum ea contrxit post uxoris obitum, dirimentur. Ceterum tolerari non debet, si prius vel postea, dum giscerit usor ipsius, illam adulterio polluit. Ratio autem hujus impedimenti secundum omnes est, ne proper futuri matrimonii spem, detur anfa captanda mortis conjugum.

2. Desideratur autem aliquae conditions ad hoc impedimentum incursum. I. est, ut adulterio concurrat cum futuri matrimonio, promissione, aut cum matrimonio de facto intito, superflite altero coniuge. Quare nec sufficit matr. nec fides data, sine adulterio, nec adulterio sine altero illorum, ut constat ex cap. 1. & c. Veniens, & ex cap. fin. de eo qui duxit, ubi haec duo simili petuntur, & docent universi. Nec existimo sufficiere, si adulteri fidei fides de matrimonio inter eos incedo ante alterius coniugis obitum; sed opertus de facto ante coniugis obitum matrimonio copularentur, vel de eo post ipsius obitum contrahendo dent fidei. Quid predicti textus solum matr. de praesenti, vivente altero coniuge, ponderent: & licet dum explicant futuri matrimonio promissione, non clare dicant eam esse de matrimonio incedo post uxoris obitum, at id explicent c. Relatum, 31. q. 1. ibi: Insuper machi vivente viro suo iuramentum dedisse, ut post mariti legitimi mortis si superfluit ducere uxorem. Et pafini DD. ita eam promissione explicit, & ita intelleguntur: de eo qui duxit, ubi dicitur gracia peccatum perpetrari in hac promissione, DD. quos num. 40. referant. Nec ita hac promissione datur anfa captanda mortis alterius coniugis: quae est ratio hujus impedimenti. Cum non expeditur mors alterius coniugis ad matrimonium perciendum: nec ex usque promissio differatur. Nec fides est coniugis ad copulam ipsa minime fecuta cum ea, cui fatur matrimonium, fides data est, vel cum qua de facto initum est, quod textus predicti adulterii copulam exposcent, que delictum consummatum importat: & maxime in his poenitibus, & impedimentis matrimoniis, quae valde restringenda sunt. Et ita docent GL. cap. fin. & c. Cognovit, de eo qui duxit, & ibi: o. Andr. n. 4. Anton. n. 4. abb. Card. Anch. n. 4. Alex. de Novo relato. Vincen-
tio, n. 9. Prepos. stat. in pinc. & n. 4. fin. Sp. culator t. De eo qui duxit, o. unic. n. 6. Brunel. l. de ponsal. concil. 34. n. 4. Lancel. Inst. iuris canon. lib. 2. tit. de divorcio. S. Sed c. fidei, & co-
pula. Quamvis minus bene Hesien. codex cap. fin. n. 1. in eam partem inclinet, ut conatus sufficiat: quod difficile maneat. Imo eidem rationibus ductus certe non sufficeret valis teminei penetrationem, virini femine non introsumto, quod id non sit adulterio consummatum; sed incipit, & conatus ad perciendum. Unde sufficeret quacumque arte femen intra vas absque illius penetratione recuperari. Cum id fatus sit ad copulam consummatum: nec feminae semen extinguitur, ut diximus disp. 64. per totam.

3. Sufficit vero, fidei fationem, fide matrimonii, de facto initum praecedit, fidei sequitur adulterium a coniuge illo admisum. In utroque enim casu incurritur impedimentum hoc dirimenti, habetur expreſſe c. fin. de eo qui duxit. Et docent universi. Quippe in utroque casu praebetur anfa captanda mortis coniugis.

4. Nec refert fide adulteri fidam dederit adulterio de contraendo matrimonio, cum ipsa, fide cum persona, quam tertius quidam ab adulterio signatus definerint, quando fraudulentem ea fides patitur, ut tertius illi adulterator designet. Quia perinde est, ac si fides adulterio ipsi datur. Nec fraudulentum patricinari debet, cap. adulter. de iniqu. Eccles. Quod si in fraude non intervenerit, sed fides illa periret et bona fide, eo quod crederebat fore, ut tertius illi convivens adulterio matrimonio, consilieret, non est locus hinc impedimenti: sed poterunt illi defundere conjugem matrimonii copularentur. Non enim adulterio promissio futuri matrimonii cum ipsa, sed contractus de praesenti, quae prorsus necessaria sunt ad hoc impedimentum. Et sic tenentur dicere DD. posteriori sent. n. prae. relate, inquitur enim ad dicendum in eo caſa non esse impedimentum eo quod jam prior fides extincta erat. At si fides data remissa sit post adulterium, vel post illud resiliatur a matrimonio illo de facto initio, nihil conferunt, nec propria autoritate se eximere poterunt.

Dubitabis autem, quid dicendum sit, quando est clandestinum matrimonium, illud de facto initum, & concurrit cum illo adulterio? Videntur enim non esse impedimentum. Quod hujusmodi matrimonii, si prorsus irritum, ac vi etiam sponsalium definitum (ut probabilis. d. 20. n. 3.) At contrarium tenentur eff. Non enim ponderatur valor matrimonii, aut sponsalium, quo impedimentum hoc configatur: imo matrimonii illud semper est irritum, impediens altero coniugio tunc durante: nec promissio illa valet, ut dicimus n. 40.

III. Condicio est, ut promissio enim interna matrimonii cum adulterio expresa: promissio enim interna matrimonii cum adulterio non

Quia licet posse quis existimare eam non sufficiere, quod non fit acceptatio, sed potius repulsa taliis promissionis, ubi acceptans non reprobuit: non enim acceptat eo modo, & cum reprobandi conditione sub qua sit (ut probavit. l. disp. 5. n. 5.) ac proinde est ac si nihil promissum foret (ut ibi n. 14. dixi) At verius est, illam acceptationem esse reprobationem, & ita sufficientem acceptationem. Et quod dixi, disp. 5. n. 5. expriſſam acceptationem non conferre reprobationem, intellexiſſam acceptationem non conferre liberalis. At quando fit per modum contractus, acceptatio est reprobatio; & in hoc casu verum habet sententiam, quam ad dixi, p. 5. n. 4. retulit, diligendus est, quando promissio est liberalis. At quando fit per modum contractus, acceptatio est reprobatio; & in hoc casu verum habet sententiam, quam ad dixi, p. 5. n. 4. retulit, diligendus est, quando promissio est liberalis. At quando fit per modum contractus, acceptatio est reprobatio; & in hoc casu verum habet sententiam, quam ad dixi, p. 5. n. 4. retulit, diligendus est, quando promissio est liberalis. At quando fit per modum contractus, acceptatio est reprobatio; & in hoc casu verum habet sententiam, quam ad dixi, p. 5. n. 4. retulit, diligendus est, quando promissio est liberalis.

In contrarium tamen facit doctrina Abbatis. i. num. 2. de sponsa duorum, & ibi Alex. de Nevo n. 2. ubi docent pacientem quantumcumque simpliciter initam posse appellari fidem, atque ita venientem contra promissionem posse dici venire contra fidem præsumit: & ita uti parsi, l. 1. de confess. pecu. 1. ff. de patiis. Secundo, quia verius est, fidei proprie interpositionem non esse juramentum, ut docent alias citatis Caet. 2.2. q.89. ar. 6. Sylvi. verb. Juramentum. 1. q. 6. Armillia, verb. Jurare, n. 32. Sol. lib. 8. de just. q. 1. a. 1. q. 7. de caven-deramento, c. 4. Nav. sum. c. 12. n. 2. Coar. c. Quamvis padum 1. p. 5. n. 2. Bolognetus. Si quis maior, n. 6. C. de translat. Pinel. 1. 2. p. 3. c. n. 13. C. de resciind. vendit. Guier. autb. Sacramen-ta pubrum, n. 145. C. si aduersus venditionem. Tertio, quia qualitercumque promittatur matrimonium, militat eadem ratio, quia Ecclesia duxit hoc impedimentum indixit, nimur, periculis intercedere conjugis spe incendi matrimonium. Quarto, quia simplex promissio fides est ad sponsalem constituenda. Quinto, quia secundum communem loquendi uulnus dicitur dare fidem, qui spondeat vel promittat: & ita sponsalia qualitercumque verbis contrahentes, dicuntur vere dedisse fidem matr. Nec obstant in contrarium adducta. Quid Pontifices non innituntur fidei datione, sed quia inter adulteros solent verba multiplicari fideique interponi, ac noscurandum, ideo si proflouerint hoc impedimentum. Quare sicut ex rigore verborum textuum videatur non sufficiens simplex, & nuda promissio, ad hoc impedimentum inducendum: at attenta illorum ratione videtur sufficiens: eo vel maxime, quod sic explicetur coniunctudo, & communis fere omnium DD. sententia. Quamobrem ab hac non existimo recedendum, & ex Theologia, huius sententia videtur adhaerere Ricas. 4. d. 35. ar. 9. q. 4. cum hanc in posteriori referat. Et tenet Palud. 4. d. 34. q. 1. ar. 2. n. 17. & ibi Suppl. Gabriti. q. un. 2. co. 1. Majors. 4. d. 35. q. 2. co. 3. in argumento contra 2. impedi. Socr. 4. sum. verb. Matrim. cap. 1. impedi. 5. vers. Tertiu. calorem, ubi sic proponit hoc impedimentum, cum eis adulterorum nimur promissione fidei vallata. Favent enim Basilius d. 34. qu. 8. q. 2. dico. jugo vero. Tertiu. Tertiu. Nicolaus de Nisa un. 2. vers. 9. dico. jugo vero. Tertiu. Nicolaus de Nisa super 4. sent. trax. 6. p. 3. qv. 6. concil. Quoniam assurto ambo fidei dationem, vel promissionem, que est juramento firmata, que pro eodem reputatur, producere hoc impedimentum. Et id per persuaderi videat ex p. 1. c. 4. q. 4. quid. ibi. Cui fides dederat, & c. Significati, ibi: Si quis uxore vivente fide data promis-ſit. Ubi manifeste omnes textus fidei dationem petunt: & id cap. fin. non contentum est sola promissione, sed addidit, Fide data promisit. Quid verbum imperfertur est, sola promissione simili sufficiunt. Cum tamen verba decreta Pontifici aliquid debeat operari, tantu nec una syllaba debeat esse superflua (ut probavit. lib. 3. d. 27. n. 6.) In quo videtur deſiderari juramentum. Quia Concilium antiquissimum Tribu-riente, unde desumptum est c. Relatum 31. q. 1, ubi hoc im-pedimentum decernitur, juramentum oportuit, ibi: Venera-ti uiro suo juramentum dedisse. Ubi Gloss. ver. Vivente, at, Et ita vivente vivo fidem dedit. Unde pro eodem usurpare videatur, fidem dare, & jurare. Et quod id Concilium Tribu-riente dictum juramentum præstum esse, videtur explicuisse Alex. III. Inno. III. Gregor. IX. cap. 1. & cap. Significati firme de eo qui duxit, uentres horum verbis, fidem dedit. Præterea, quia c. Ad aures, de his quae vi, juramentum, & fides pro-eodem usurpartur: ibi: Nisi forte juramento vel fideis interpoſita fit confirmata; ubi Inno. ad finem. Holst. n. 2. super 7. Juramento, & ver. Fideis interpoſita, fo. And. n. 3. Ant. num. 4. Inno. n. 4. Archib. c. 1. de sepol. in o. n. 1. verb. Jurandum. 7. w. Fideis interpoſita. & ibi Dominic. in princ. n. 6. fidem interpoſitum assurto esse juramentum, & eam solam differen-tiam constitutum, quod juramentum ibi appelletur, quando re sacra tacta præstatur, fides vero interpoſita, quando pe-Deum vel fidem propriam absque facte rei contacta juratur. Et Abbas d.c. Ad aures, n. 3. ait fidei præstacionem esse quam-dam juramenti speciem. Et Card. ibi qu. fin. & Tabien. verb. Jurare, q. 31. n. 32. volunt etiam esse juramentum: & id folum discribere constitutum quod cum exprimitur verbum, iuro appetetur eo cap. Ad aures, juramentum: si autem eo non expresso promittat per fidem propriam, sit fidei interpoſito: nulla autem particula adiecta verbo, promitto, sit simplex promissio. Et Gloss. c. Conſtitutus, ver. Fide, de tra-nſal. explicat eum textum dicente, fide præfita. Id est ju-ramento. Et Gloss. fin. cap. 2. de fidejus. cum dicat illi textus, si religionem fidei, & juramentum sui illos violasse confiterit:

recop. 1. rub. gloss. l. 2. 183. Non tam est necessarium, ut prius mat. sit copula consummatus. Idque conitat ex c. 1. de eo qui duxit, ibi expreſſa deciditur sufficere matrimonium ratum, modo non sit irritum. Et tradit ibi omnes scribentes, & Suppl. Gabriti, Angelus, Sylvi. Tabien, Narvar. Palaci-los proximi relati. Quamvis aliqui antiquiores, quos tacito nomine refeſt Innoc. c. fin. fin: de eo qui duxit, afferant non fatus esse mar. ratum. Quos haec optima reprobat ibi Innoc. per c. 2. Suffici etiam, quamvis illa matrimonium sit per divorvum dissolatum quad habitacione: ut est textus expreſſus cap. Ex literarum, de eo qui duxit. Evidenter ibi omnes. Et Angeli, Sylvi. Tabien, Graftis, Narvar. ibi nuper eos allegavi.

31. VIII. Conditio est, ut uterque adulterorū norit alterius conjugium, altero enim illud ignorante, non est locus huic impedimento. Quid non sit adulterum formaliter ex parte utriusque habetur expreſſo c. 1. de eo qui duxit, & c. Veniens, co. tit. Et docent universi Theologi cum D. Th. 4. d. 35. q. un. in p. in expōit. lit. Et omnes Jurisperiti cum glori, c. Super hoc, ver. Copulativi, & cap. Veniens, in fin. S. significati, verb. Fidem, de eo qui duxit. Nam sufficeret, si uterque effet conjugatus, & nosfer propria conjugium, si neuter effet conjugium novit. Quod clarer colligitur ex c. 1. de eo qui duxit, ibi: Infelicem quid illi alieni habere uxorem, ubi solum matrimonio alterius adulteri ponderatur ignorantia. Et idem locum ponderatur, c. Veniens, cod. iii. Quia impedimentum hoc institutum est propter injuriam irrogatum ab utroque adultero eidem mar. committing aduersus illud adulterium, data futurorum noscurandum: at in hoc eventu ignorantia non inferit injuriam eidem matrimonio, sed sibi proprio. Ita iste expreſſe sentiunt Majoris 4. d. 35. q. 2. col. 2. cap. 1. & ibi Suppl. Gab-ri. qu. ux. a. 2. co. 1. & col. 2. 1. Palaci. ibi d. p. un. col. 24. ver. Observandum tertio, fol. 161. Angl. verb. Matrim. 3. impedi. 9. n. 1. Sylvi. verb. Matrim. 8. q. 9. d. 3. 4. dicens necessaria esse, ut uterque adulterorū norit reliquam habere conjugem: & altero ignorantie potest inter eos coexistere matrimonio. pot conjugis obitum.

32. Difficilas tamen ea esse potest, an defideretur post scientiam conjugii alterius mar. de facto ini. & copulam haberet; an potius sufficiat, si ante scientiam ineat mar. & habita scientia, adiu copula? Et quidem dicendum est, id sufficer ad hoc impedimentum incurandum. Quod in eodem matrimonio perfeſendo, & ex post scientiam prioris conjugii utendo, ceneatur quicunque matrimonio mar. pot scientiam, & anna præteat machinandi in morte conjugii. Et ita docent ex Jurisperiti Gorof. sumis. de eo qui duxit, n. 1. Hol. sum. et. it. n. 1. vers. Sed quid si ab init. Et c. 1. d. 1. paulo pof. prince. & ibi And. 2. Ant. n. 8. Abb. n. 5. Alex. de Nevo n. 7. & 10. Prepol. Veniens, n. 3. co. tit. Al-bore joan. de Friburgo. Angel. Sylvi. Tabien allegati n. 30. Suppl. Pijan. ver. Impediſſum, impedi. 8. n. 8. Et ibi Rosell. impedi. 8. n. 1. Armilla verb. Matrim. 33. Braniel. p. 1. concil. 24. n. 3. Montal. lib. d. fat. 1. par. 2. p. 1. & ibi Greg. Lup. Navar. sum. Lat. 1. 2. 2. n. 46. & l. 4. 1. p. 1. 2. dicit. de eo qui duxit, n. 1. Ant. Cucu. 1. 1. inquit. major. 1. 12. n. 80. Gatta repetit. c. Ad limina 30. q. 1. 5. 4. 9. 16. 7. n. 419. Palacio 4. d. 45. diſpus. col. 24. ver. Observandum tertio, 191.1 alentia. p. d. p. 10. 4. 5. p. un. 3. ubi dicit. criminis. Philar. lib. 1. o. 1. 2. 1. b. 2. 5. impedi. 4. Verum quamvis habeat communis sit, & fati probabilis, at veriori puto contrarium, nimur excusare ignorantiam crassam & su-pinam. Tunc, quia ignorantia hec est facti, que excusare solet, juxta reg. Ignorantia, de reg. iuri, in 6. Tunc etiam, quia adulterium est necesse, quod tamē absque dolo non committit fatit omnes, per penitenti. ad l. J. ul. de adul. At ubi doluit, non fati est lata culpa. Juxta Glsl. receptam. 1. Magna negligientia, 226. ver. Dolus, ff. de verbis significatis. Et ita hanc partem relato Calderino tuerit. Alex. de Nevo c. 1. n. 3. & 4. & c. Ex literarum in fin, de eo qui duxit. Et dicit esse probabilem, Verac. 1. p. specul. a. 36. concil. 7. fin.

33. Id tamen monerem, quando contractum est mar. a per-sona conjugii, cum tota illius matrimonii ignara, quamvis mar. irritum sit, mortuo conjugi, esse in optione perfonze decepta cogere alteram, ut secum denuo mar. ineat, ut expreſſe habetur cap. 1. de eo qui duxit, ibique ea redi-tur ratio, ne decip or lacrum ex suo dolo reportet, & docent ibi universi. Quando autem uterque contrahens ignorantiam, in optione utriusvis erit, alterum cogere, quod jam uero ex parte sua contentum praebuerit. Et ita docent Inno. edoc. cap. 1. fin. & ibi Prepol. fin. Utrum autem coactio bac defiderit judicis sententiam ut obliget? diximus lib. 4. fin. dicit. 15.

Tria denū observandum sunt. Primū est gravem culpam ad-mitti promittent mar. post obtum conjugis insundum. Quia datur anla captiā mortis conjugis, & ita expreſſe hos dantes minime idem peccare graviter, decidunt cap. fin. de eo qui duxit; & subiungit, illis penitentiā injungen-dam esse, & tradunt ibi omnes scribentes. Quare simili culpa inuolvent acceptam euſiūdū promissione, urpate qui culpe alterius contentum præbet. Imo eam prohibitionem iritatem esse tradunt Abbas e.o. c. fin. 2. & ibi Alex. de Nevo n. 4. Azchar. Super hoc, n. 2. co. tit. Lancol. Inſit. juris can. lib. 1. de droit. §. Cum autem, ver. Dederit. Dicuntur ergo quod ob dñm rationem non valeat promissio vacaturī beneficii. 2. de concess. prob. ergo nee promissio matrimonii carnalis. Et quidem hoc constat, quando ex ea promissione configit impedimentum dirimētur. Est enim inter personas inabilitas. At eo non confurgente potest esse difficultas, cum reſtratur promissio ad tempus habile. Sed potest non recedendum a prædicta, sicut quod ius similiū pactis refūſat, ut caveat anla captiā mortis, ut conſtat ex teſtibus adductis, & ex leg. finali, ff. de patiis.

Scundū observandum est, hoc impedimentum non reddere 41 adulteros ibi fidem dantes, vel matrimonium de facto in-contents, simpliciter inhabiles ad quodvis aliud matrimonium, sed folum, ut inter se illud contrahant, ut expreſſe habetur cap. Ex literarum, in fine, de eo qui duxit, & docent ibi Alex. de Nevo n. 4. Bonav. d. 37. a. 2. q. 2. Majoris 5. d. 35. q. 2. paulo pof. princ. Ugolin. de sacram. ubi de mar. c. 19. n. 8.

Potremus obseruandum est, hoc impedimentum esse folo 42 jure Ecclesiastico inductum, arque ita non habere locum inter fideles: nisi speciali lege sit apud ipſos indicatum. Quod negat;